

Sygn. akt III AUa 468/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jerzy Andrzejewski
Sędziowie:	SSA Bożena Grubba (spr.) SSA Barbara Mazur
Protokolant:	sekr.sądowy Agnieszka Plawgo-Czyż

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2013 r. w Gdańsku

sprawy J. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do renty w związku z chorobą zawodową

na skutek apelacji J. C.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 19 grudnia 2012 r., sygn. akt VII U 2157/12

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 468/13

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. decyzją z dnia 31 maja 2012 r. odmówił ubezpieczonemu J. C. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, powołując się na fakt, iż komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 24 maja 2012 r. stwierdziła, że nie jest on niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową.

Ubezpieczony J. C. odwołał się od powyższej decyzji, wskazując, iż jest niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie ubezpieczonego wniósł o jego oddalenie, wskazując na argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji. Ubezpieczony do dnia 30 listopada 2012 r. posiadał prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia.

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2012 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach i rozważaniach:

Ubezpieczony J. C., urodzony dnia (...), pracownik leśny /kierowca ciągnika, pilarz/, w dniu 30 marca 2012 r. złożył do pozwanego wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Na mocy decyzji pozwanego z dnia 22 września 2010 roku ubezpieczony otrzymał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia do dnia 30 listopada 2012 r.

Lekarz orzecznik pozwanego w opinii lekarskiej z dnia 24 kwietnia 2012 r., dokonał u ubezpieczonego rozpoznania uogólnionych zmian zwyrodnieniowych stawów obwodowych, zaawansowanych zmian zwyrodnieniowych stawu kolanowego lewego – kwalifikacja do alloplastyki, boreliozy w trakcie antybiotykoterapii. Orzeczeniem z tej samej daty lekarz orzecznik pozwanego stwierdził u ubezpieczonego brak niezdolności do pracy.

Od powyższego orzeczenia ubezpieczony złożył sprzeciw, który rozpoznała Komisja lekarska ZUS w dniu 24 maja 2012 r. i rozpoznała u ubezpieczonego zmiany zwyrodnieniowe stawów obwodowych, zaawansowane zmiany zwyrodnieniowe stawu kolanowego lewego – kwalifikacja alloplastyki, boreliozę w wywiadzie. Na tej podstawie w orzeczeniu z tej samej daty komisja lekarska pozwanego podtrzymała orzeczenie lekarza orzecznika pozwanego, wskazując, iż ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową.

Zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją z dnia 31 maja 2012 r. pozwany organ rentowy odmówił ubezpieczonemu J. C. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, powołując się na fakt, iż komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 25 maja 2012 roku stwierdziła, że nie jest on niezdolny do pracy.

W celu ustalenia, czy stan zdrowia strony wskazuje, że jest on całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy zarobkowej w związku z chorobą zawodową z powodu istotnego naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, jeżeli tak: czy nadal od daty wskazanej powyżej czy od innej, z powodu jakich schorzeń, jaki jest przewidywany okres (od kiedy do kiedy) niezdolności do pracy; jeżeli nie: na czym polega istotna poprawa stanu zdrowia strony w porównaniu do stanu opisanego w dokumentacji lekarskiej ZUS uzasadniającego uprzednio uznanie częściowej niezdolności do pracy strony, konieczne były wiadomości specjalne, zatem Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego specjalisty chorób zakaźnych.

Powołany w sprawie biegły sądowy dokonał u ubezpieczonego J. rozpoznania następujących schorzeń:

1. Boreliozę późną,
2. Chorobę niedokrwienną serca,
3. Nadciśnienie tętnicze,
4. Niedosłuch.

Po przeprowadzeniu badania klinicznego, ocenie dokumentacji medycznej, biegły sądowy specjalista chorób zakaźnych stwierdził, iż rozpoznana borelioza jest chorobą zawodową /orzeczona 17 lutego 2012 roku/. Borelioza jest chorobą wielonarządową, może uszkadzać wszystkie tkanki, przede wszystkim obejmuje układ kostno-stawowy, układ nerwowy łącznie z zaburzeniami psychicznymi i umysłowymi, układ krążenia, słuch, wzrok i skórę. Objawy wynikające z zakażenia borrelią w/w układów i narządów są identyczne z objawami występującymi w chorobach o innej etiologii np. w chorobie zwyrodnieniowej stawów z zużycia, dlatego oddzielenie następstw zakażenia od skutków z innych przyczyn jest najczęściej niemożliwe. Borelioza poprzez wyzwalanie zmian zapalnych i niedokrwiennych w stawach prowadzi do destrukcji stawów, w tym powierzchni chrząstek stawowych, co radiologicznie i klinicznie przedstawia się jako zwyrodnienie stawów. Z tego powodu objawy ze strony układu kostno-stawowego należy uznać za skutek

zakażenia Borrelią. U wnioskodawcy nakładają się skutki boreliozy na skutki wieloletniej pracy z wykorzystaniem poły motorowej i przeciążeń mechanicznych stawów. Ustalenie na ile borelioza, a na ile choroba zwyrodnieniowa stawów mają udział w ograniczeniu sprawności organizmu wnioskodawcy jest zdaniem biegłego niemożliwe. Według opinii biegłego choroba zawodowa borelioza nie jest samodzielnie przyczyną niezdolności do pracy. W tej ocenie biegły wziął pod uwagę ilość lat ciężkiej pracy wykonywanej w ciężkich warunkach, podczas której stawy kończyn i kręgosłupa były narażone na znaczne przeciążenia i mikrourazy, powodując powstanie zmian zwyrodnieniowych.

Biegły sądowy specjalista chorób zakaźnych nie znalazł podstaw dla uznania ubezpieczonego za osobę niezdolną do pracy w związku z chorobą zawodową.

Ubezpieczony J. C. – w kontekście sporządzonej opinii biegłego – podtrzymał swoje stanowisko zaprezentowane w odwołaniu od zaskarżonej decyzji.

Bezsporny stan faktyczny w sprawie Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych pozwanego oraz dokumentacji lekarskiej ZUS, których prawdziwości i rzetelności nie kwestionowała żadna ze stron postępowania. Sąd również nie znalazł podstaw by odmówić im wiarygodności.

Opinia wydana w sprawie przez biegłego sądowego została sporządzona w sposób rzeczowy i konkretny, zawiera jasne, logiczne i przekonujące wnioski. Została ona uzasadniona w sposób wyczerpujący i zgodny z wiedzą medyczną posiadaną przez biegłego, a jednocześnie odzwierciedlała pogląd wyrażony uprzednio przez lekarza orzecznika oraz komisję lekarską ZUS, dlatego też Sąd w pełni ją podzielił. Opinia ta została wydana po dokonaniu oględzin i badaniu ubezpieczonego, analizie przedłożonej przez niego dokumentacji lekarskiej i w oparciu o wyniki badań znajdujące się w aktach ZUS oraz w aktach niniejszej sprawy. Wyczerpująco zostało opisane stwierdzone u ubezpieczonego schorzenie i brak jego wpływu na jego zdolność do pracy w związku z chorobą zawodową. Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do podważenia opinii biegłego, uznając, iż stanowi ona wiarygodną podstawę do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, iż zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy w pełni zasługuje na wiarę, dokumenty zawarte w aktach rentowych ubezpieczonego oraz dokumentacji lekarskiej nie były kwestionowane przez żadną ze stron co do ich prawdziwości, rzetelności. Także i Sąd nie znalazł podstaw by nie dać im wiary.

Opinia sporządzona przez biegłego sądowego jest rzeczowa i konkretna, zawiera jasne, logiczne i przekonujące wnioski. Została uzasadniona w sposób wyczerpujący i zgodny z wiedzą medyczną posiadaną przez biegłych. Sąd w pełni je podzielił. Zważyć należy, że została wydana po dokonaniu oględzin i badaniu ubezpieczonego, analizie przedłożonej przez niego dokumentacji i w oparciu o wyniki badań znajdujące się w aktach ZUS i aktach sprawy.

Wyczerpująco zostały opisane stwierdzone u ubezpieczonego schorzenie i jego wpływ na zdolność do pracy. Sąd nie znalazł podstaw do podważenia opinii biegłego sądowego. Stanowi ona wiarygodną podstawę do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

W myśl art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2009 r. nr 153 poz. 1227 ze zm.), dalej: ustawa, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy,
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
3. niezdolność do pracy powstała w okresie podlegania ubezpieczeniu społecznemu lub nie później niż 18 miesięcy od ich ustania.

Zgodnie zaś z treścią art. 12 ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek

pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Z brzmienia art. 12 ustawy wyraźnie wynika, że do stwierdzenia niezdolności do pracy nie jest wystarczające samo występowanie naruszenia sprawności organizmu (choroby), lecz jednocześnie naruszenie to musi powodować całkowitą lub częściową utratę zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, nie rokując odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie było to czy ubezpieczony jest niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową. Poza sporem były bowiem przesłanki niezbędne do uzyskania prawa do renty z ogólnego stanu zdrowia, określone w powołanych wyżej przepisach.

Nie budziło wątpliwości Sądu I instancji, że ubezpieczony choruje na boreliozę, jednakże to nie fakt występowania schorzeń, a jedynie stopień ich zaawansowania, może powodować niezdolność do pracy. Należy wskazać przy tym, iż subiektywna ocena stanu zdrowia ubezpieczonego i jego przekonanie, że jest niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową, nie może zastąpić oceny dokonanej przez biegłego sądowego – wysokiej klasy specjalisty, który w przekonujący sposób uzasadnił swoje stanowisko (wyrok SN z dnia 22 stycznia 1998r., II UKN 466/97, OSNAP 1999/1/25).

W celu ustalenia, czy stan zdrowia strony wskazuje, że jest on całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy zarobkowej w związku z chorobą zawodową z powodu istotnego naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, jeżeli tak: czy nadal od daty wskazanej powyżej czy od innej, z powodu jakich schorzeń, jaki jest przewidywany okres (od kiedy do kiedy) niezdolności do pracy, konieczne były wiadomości specjalne, zatem Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego specjalisty chorób zakaźnych, który stwierdził, iż brak jest przesłanek uzasadniających uznanie ubezpieczonego za niezdolnego do pracy w związku z chorobą zawodową, a co za tym idzie należy zgodzić się z orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 24.04.2012 r. w zakresie braku niezdolności do pracy ubezpieczonego w związku z chorobą zawodową oraz wydaną na jej podstawie decyzją pozwanego z dnia 31 maja 2012 roku o odmowie ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, od której odwołanie stanowi przedmiot niniejszego postępowania.

Sąd I instancji przyjął przedstawioną opinię powołanego w sprawie biegłego za podstawę rozstrzygnięcia w sprawie, ponieważ w jego ocenie jest ona miarodajna, wnioski z niej wysnute logiczne i właściwe, zaś jej uzasadnienie wyczerpujące i przekonujące.

W ocenie Sądu Okręgowego, sporządzona opinia biegłego sądowego stanowi wystarczający materiał do oceny braku niezdolności ubezpieczonego do pracy w związku z chorobą zawodową.

Specyfika oceny dowodu z opinii biegłych sądowych wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd – który nie posiada wiadomości specjalnych – tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Kryteria oceny tego dowodu stanowią również: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanych w nich stanowisk oraz stopień stanowczości wyrażonych w nich ocen.

Sąd I instancji uznał zatem, stosownie do opinii powołanego w sprawie biegłego i rozpoznanych przez niego schorzeń, a w szczególności mając na uwadze kompetencję ograniczoną w zasadzie do możliwości opiniowania stanu zdrowia ubezpieczonego zgodnie z zakresem posiadanej specjalizacji, iż bez wątpienia stanowisko biegłego wyrażone w opinii przemawia przeciwko uznaniu ubezpieczonego za niezdolnego do pracy w związku z chorobą zawodową i brak jest jakichkolwiek podstaw, przy dysponowaniu wystarczającą i należycie uzasadnioną opinią w sprawie, do zakwestionowania jej.

Wiarygodna dla Sądu Okręgowego opinia biegłego, nie potwierdziła stanowiska ubezpieczonego, iż wskazywane przez niego schorzenia czynią go w jakimkolwiek stopniu niezdolnym do pracy w związku z chorobą zawodową.

Sąd zważył, iż sporządzona przez biegłego opinia jest rzetelna, a ich wnioski logiczne i prawidłowo uzasadnione. Została wydana przez lekarza – specjalistę z dziedziny medycyny adekwatnej do wskazywanych przez ubezpieczonego schorzeń i jest miarodajnym oraz rzetelnym środkiem dowodowym. Sąd w pełni podziela jego ustalenia i wnioski. Opinia została wydana przez biegłego po dokonaniu oględzin i badaniu ubezpieczonego, analizie przedłożonej oryginalnej dokumentacji i w oparciu o wyniki badań znajdujące się w aktach ZUS. Wyczerpująco zostało opisane stwierdzone u ubezpieczonego schorzenia i ich wpływ na jego zdolność do pracy, a opisany w opinii stan przedmiotowy ubezpieczonego koresponduje z wnioskami ostatecznymi opinii.

Podsumowując, z przytoczonych względów, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do podważenia opinii biegłego sądowego i w związku z powyższym, na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego uznał, iż odwołujący się J. C. nie jest niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową i nie spełnia warunków do przyznania prawa do świadczenia rentowego w postaci renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, co skutkuje uznaniem odwołania ubezpieczonego od decyzji pozwanego organu rentowego z dnia 30 maja 2012 roku o odmowie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową za bezzasadne.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oraz cytowanych powyżej przepisów, Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

Apelację od wyroku wywiódł wnioskodawca, wnosząc o uchylenie przedmiotowego wyroku w całości i orzeczenie o przyznaniu mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskutek choroby zawodowej albo przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia, z uwagi na argumenty i dowody przedstawione w uzasadnieniu apelacji. Ponadto ubezpieczony wniósł o niezwłoczne rozpatrzenie apelacji z uwagi na fakt, że w chwili obecnej nie posiada żadnych źródeł utrzymania.

Wnioskodawca zaskarżonemu wyrokowi zarzucił, że został wydany:

1. Ze stwierdzeniem, że nie kwestionował żadnych opinii lekarskich w niniejszej sprawie.
2. W oparciu o opinię sądowno-lekarską z dnia 14 listopada 2012r., która jednoznacznie nie wykluczyła niezdolności do pracy wskutek choroby zawodowej. Pomimo to Sąd nie miał żadnych wątpliwości i wydał niekorzystne rozstrzygnięcie, zamiast w takim przypadku przychylić się do wniosku strony lub zlecić przeprowadzenie oględzin przez lekarzy innych specjalności w celu zobrazowania pełnego stanu faktycznego dotyczącego niezdolności do pracy powstałej wskutek choroby zawodowej.

Skarżący podniósł, że w odwołaniu z dnia 20 maja 2012 r. w drugim zdaniu sformułowanym: „Według mnie orzeczenie to jest dla mnie krzywdzące, gdyż ...” zawarł, że nie zgadza się z opinią lekarską w tym zakresie.

Nie kwestionował opinii z dnia 14 listopada 2012r., gdyż w jego ocenie była dla niego korzystna. Skoro opinia ta oprócz sformułowań kategoriycznych zawierała również sformułowanie specjalisty „ustalenie na ile borelioza, a na ile choroba zwyrodnieniowa stawów mają udział w ograniczeniu sprawności organizmu wnioskodawcy jest niemożliwe”. Opini tej nie kwestionował, gdyż wcale nie wyklucza ona niezdolności do pracy wskutek choroby zawodowej. W ocenie ubezpieczonego, jest ona niepełna w tym sensie, że nie obrazuje całości stanu zdrowia oraz nie daje dostatecznych podstaw do stwierdzenia, że nie jest niezdolny do pracy wskutek choroby zawodowej. W związku z powyższym skarżący wniósł o dopuszczenie dowodu z protokołu oględzin biegłego lekarza sądowego reumatologa z dnia 25 września 2012 r. w sprawie VI U 603/12, toczącej się przed Sądem Rejonowym Gdańsk-Południe w Gdańsku. Opinia ta została wydana w celu ustalenia uszczerbku na zdrowiu wskutek choroby zawodowej. Powinna ona zostać przez Sąd wzięta pod uwagę również w niniejszej apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy okazała się niezasadna.

Podkreślić należy na wstępie, że Sąd Apelacyjny zaakceptował w całości ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji, traktując je jak własne, nie widząc w związku z tym konieczności ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., sygn. I PKN 339/98, opubl. OSNAPiUS z 1999 r., z. 24, poz. 776).

Przedmiotem niniejszego postępowania jest prawo wnioskodawcy do renty z tytułu niezdolności do pracy powstałej wskutek choroby zawodowej. Spór stron w tej kwestii należy więc rozstrzygać w oparciu o przepisy ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U nr 199, poz. 1673 ze zm.) – a ściślej rzecz ujmując m. in. w oparciu o treść art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy, zgodnie z którym renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej. Na uwadze należy mieć również przepisy ustawy dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2004 r., nr 39, poz. 353 ze zm.), do których odsyła przepis art. 17 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, a które definiują m. in. pojęcie niezdolności do pracy.

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera przepis art. 12 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, określający ją jako osobę, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy należy mieć na uwadze również przepis art. 13 ust. 1, który nakazuje uwzględnić tu stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Powyższe wskazuje, iż pojęcie niezdolności do pracy nie jest tożsame z samym tylko występowaniem u ubezpieczonego schorzeń, czy – jak w niniejszej sprawie - choroby zawodowej. O niezdolności do pracy nie decyduje bowiem tylko biologiczny stan kalectwa lub choroby, lecz występująca łącznie niezdolność do pracy z powodu choroby lub kalectwa wraz z niezdolnością do przekwalifikowania się do innego zawodu. Stąd też samo stwierdzenie choroby zawodowej nie jest równoznaczne z istnieniem niezdolności do pracy z powodu tej choroby.

W celu weryfikacji stanu zdrowia ubezpieczonego oraz jego związku z chorobą zawodową, Sąd I instancji dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu chorób zakaźnych, który po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną wnioskodawcy oraz przeprowadzeniu przedmiotowych badań rozpoznał u ubezpieczonego: boreliozę późną stawową, chorobę niedokrwinną serca, nadciśnienie tętnicze oraz niedosłuch, stwierdzając jednocześnie, że borelioza jest chorobą zawodową, orzeczoną 17 lutego 2012 r. Biegły opisał szczegółowo przebieg i skutki tego schorzenia, podkreślając, że u wnioskodawcy borelioza samodzielnie nie jest przyczyną niezdolności do pracy, gdyż udział w ograniczeniu sprawności organizmu wnioskodawcy ma również choroba zwyrodnieniowa stawów.

Wskazać w tym miejscu należy, iż Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy i trafnie przyjął sporządzoną przez biegłego sądowego opinię za podstawę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Opinia biegłego sądowego z zakresu chorób zakaźnych jasno bowiem wskazała, iż wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy na skutek choroby zawodowej.

Podkreślenia wymaga, iż ze względu na specjalistyczny charakter wiedzy wymaganej przy ocenie rodzaju schorzeń i stopnia ich zaawansowania decydujących o zdolności danej osoby do pracy, sąd zobligowany jest oprzeć się na opinii biegłych i nie może dokonywać ustaleń we wskazanym powyżej zakresie wbrew wnioskowi wynikającemu z prawidłowo sporządzonych i uzasadnionych opinii biegłych sądowych (tak np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2007r., III UK 130/06, OSNP 2008/7-8/113; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2010r., II UK 191/09, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2010r., I UK 204/09).

Opinia stanowiąca podstawę rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie odpowiada również wymogom stawianym przez art. 285 § 1 k.p.c., albowiem została uzasadniona w sposób przystępny i jest zrozumiała dla osób

niedysponujących wiedzą medyczną, zaś wnioski swoje biegły sformułował jasno i czytelnie. Ocena opinii dokonana w oparciu o właściwe dla jej przedmiotu kryteria zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, przy uwzględnieniu poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych zaprezentowanego stanowiska, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych wniosków przekonuje, iż jest ona miarodajna dla poczynienia ustaleń w przedmiocie niezdolności wnioskodawcy do pracy w związku z chorobą zawodową.

Zajmując stanowisko w przedmiocie apelacji ubezpieczonego, wskazać należy, iż nie zasługuje ona na uwzględnienie. Zarzuty skarżącego sprowadzają się przede wszystkim do zakwestionowania wniosków wyciągniętych przez Sąd na podstawie opinii biegłego, mimo iż w określonym przez Sąd terminie, wnioskodawca nie ustosunkował się do tej opinii. Sąd Apelacyjny podziela w tej kwestii dokonane przez Sąd Okręgowy ustalenie, bowiem wnioskodawca został wezwany do ustosunkowania się do opinii biegłego sądowego, nie zaś opinii Komisji Lekarskiej ZUS, która rzeczywiście została zakwestionowana już w odwołaniu od decyzji organu rentowego.

Nie jest trafnym podnoszony przez ubezpieczonego argument, iż opinia biegłego nie wyklucza wcale jego niezdolności do pracy na skutek choroby zawodowej. W ocenie Sądu II instancji, z opinii tej jasno wynika, iż wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy na skutek choroby zawodowej. Przytoczone przez skarżącego sformułowanie, iż „ustalenie na ile borelioza, a na ile choroba zwyrodnieniowa stawów mają udział w ograniczeniu sprawności organizmu wnioskodawcy jest niemożliwe” nie oznacza wcale, iż biegły nie wyklucza, że niezdolność do pracy jest skutkiem choroby zawodowej. W kontekście całej opinii, w tym kategorię stwierdzenia biegłego, iż „choroba zawodowa borelioza nie jest samodzielną przyczyną niezdolności do pracy” sformułowanie to oznacza jedynie, że biegły nie jest w stanie jednoznacznie określić jaki udział w powstaniu niezdolności do pracy ma choroba zawodowa, na pewno jednak nie powoduje tej niezdolności samodzielnie.

Nie zasługiwał również na uwzględnienie wniosek o uwzględnienie dowodu z protokołu oględzin sądowo lekarskich biegłego reumatologa w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym Gdańsk – Południe o sygn. VI U 603/12. W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że postępowanie cywilne nie przewiduje możliwości dopuszczania dowodu z „akt sprawy” (por. też postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 kwietnia 2012 r., III APz 1/12, LEX nr 1163467). W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażony został pogląd, że stanowi uchybienie procesowe dokonywanie ustaleń faktycznych na podstawie akt innej sprawy. W aktach sprawy znajdują odzwierciedlenie między innymi wyniki postępowania dowodowego. Nie daje to jednak podstawy do poglądu, że powołanie się przez sąd orzekający na akta innej sprawy oznacza przeprowadzenie postępowania dowodowego. Postępowanie dowodowe powinno być przeprowadzone przed sądem orzekającym zgodnie z zasadą bezpośredniości. Nie można zastępować potrzebnych własnych samodzielnych ustaleń sądu orzekającego, ustaleniami dokonanymi w innej sprawie związanej z pierwszą pod względem faktycznym i jurydycznym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 września 1971 r., II CR 384/71, LEX nr 6993). Jeśli więc ubezpieczony uważał, że postępowanie dowodowe wymagało uzupełnienia, winien był ewentualnie, jeszcze przed Sądem I instancji, uzasadniając ten wniosek, zwrócić się o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego innej specjalizacji.

Reasumując stwierdzić należy, iż Sąd I instancji prawidłowo oddalił odwołanie wnioskodawcy, bowiem prawidłowo sporządzona przez biegłego sądowego opinia wykazała, iż występująca u wnioskodawcy choroba zawodowa (borelioza) nie jest samodzielnie przyczyną niezdolności do pracy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację wnioskodawcy.